

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2022 č.j. CPR-30866-2/ČJ-2022-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 21. 11. 2022 č.j. CPR-30866-2/ČJ-2022-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 11. 8. 2022 č.j. KRPA-190748-19/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a lhůta na vycestování bude následně stanovena dle ustanovení § 101 zákona o pobytu cizinců po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem daného případu, a ust. § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí.
3. Konkrétně nesouhlasil s tím, že by v České republice pobýval bez platného pobytového oprávnění, ani že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 17. 4. 2021. Poukazoval na to, že na území schengenského prostoru vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, žalobce tak mohl v období následujících 180 dnů pobývat na území smluvních států po dobu 90 dnů. Měl za to, že nebylo nijak prokázáno, že by žalobce dobu nepřetržitého 90denního pobytu na území schengenského prostoru překročil. Nesouhlasil s tím, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 17. 4. 2021 do 24. 7. 2021, nic takové žalovaný neprokázal, nesouhlasil ani s tím, že by od 16. 7. 2021 do 24. 7. 2021 pobýval na území ČR bez oprávnění. Tvrdil, že v době pobytové kontroly dne 24. 7. 2021 se nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel ukrajinského biometrického pasu, nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu, a to i s ohledem na dříve platné vízum, které měl vylepené v cestovním pase. Je tak evidentní, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci. Poukazoval na to, že na území ČR se nachází z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy s ohledem na tuto válku objektivně nemohl vycestovat ze schengenského prostoru.
4. Dále namítal, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života a s ohledem na jeho situaci by bylo namíste řízení překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. K tomu doplnil, že žalovaný porušil rovněž ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

5. Měl za to, že z výše uvedených důvodů v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění tak, jak bylo specifikováno ve výroku napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému bylo uloženo uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.
7. Byl přesvědčen, že se dostatečným způsobem vypořádal též s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí, od správního vyhoštění nelze za daných okolností upustit, napadené rozhodnutí je třeba shledat jako přiměřené opatření.
8. Domníval se, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu ani v závěrech neshledal žádné pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 7. 2021 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na specifikované adrese v Praze 7, při které byl ztotožněn žalobce, v jeho cestovním dokladu bylo nalezeno vyznačené vstupní razítko do schengenského prostoru dne 17. 4. 2021, výstupní razítko již otisknuto nebylo, dále měl v cestovním pase vízum CZE typu C multi s platností od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021 na 90 dní. Dle přechodových razítek a vylepeného víza vzniklo podezření, že žalobce překročil lhůtu 90 dnů ve 180denním období, což bylo ověřeno přepočtem v schengenské kalkulačce, jiné vízum ani povolení k pobytu v cestovním pase vylepeno nebylo, bylo konstatováno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně (úřední záznam ze dne 24. 7. 2021 č.j. KRPA-190748-2/ČJ-2021-0022).
10. Dne 24. 7. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
11. Žalobce dne 24. 7. 2021 při svém výslechu uvedl, že dne 17. 4. 2021 přicestoval na území schengenského prostoru přes maďarský hraniční přechod, a to na základě platného víza typu C, počet vstupů MULTI, vydaného Českou republikou a platného od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021, které měl ve svém biometrickém pase, tentýž den přicestoval i do ČR za účelem práce, ubytoval se na adrese (ubytovna), kterou nenahlásil a kde se zdržuje do současné doby, přicestoval za zaměstnáním, ke kterému měl povolení, ale smlouva mu skončila a než si stihl najít novou práci, nebylo mu prodlouženo vízum. Byl si vědom toho, že jeho oprávněný pobyt skončil dne 15. 7. 2021. Uvedl, že v České republice nemá žádné vazby (majetek, příbuzné, osoby v péči či jiné blízké osoby, závazky, pohledávky atd.), nemá stálou adresu, disponuje finanční částkou na vycestování, je svobodný a bezdětný, celou rodinu má v domovské zemi (Ukrajina), má se kam vrátit, naposledy tam byl v dubnu 2021, nic mu tam nehrozí, je

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

to pro něj bezpečná země, není žádná překážka ani důvod, proč by nemohl vycestovat, vycestuje dobrovolně, adresa doručování je jeho trvalá adresa na Ukrajině. Téhož dne se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nežádal jejich doplnění ani změny, k podkladům se nevyjadřoval.

12. Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2021 správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil dobu k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné. K odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2022 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajině.
13. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022 č.j. MV-93965-1/OAM-2022 vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 11. 8. 2022 správní orgán shledal, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač tomu nebyl oprávněn, a to v době od 16. 7. 2021 do 24. 7. 2021, doba oprávněného bezvízového pobytu činí nejdéle 3 měsíce během šestiměsíčního období následujícího po prvním vstupu na území schengenského prostoru, a to i v případě držitelů ukrajinských biometrických pasů, tato lhůta žalobci vypršela dne 15. 7. 2021, doba oprávněného pobytu byla překročena o 9 dnů. Vyšel z tvrzení žalobce, dle kterého se od svého vstupu zdržoval na území nepřetržitě 90 dnů, a to na stejné adrese, tím naplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce po posouzení individuálních okolností neshledal. Poukázal na § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, lhůtu k vycestování neurčil, neboť s ohledem na vyslovenou nemožnost vycestování by to bylo bezpředmětné, tato lhůta bude určena až poté, co pominou důvody znemožňující vycestování, za tímto účelem bude vydáno nové rozhodnutí dle § 101 písm. e) správního řádu a § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Při stanovení doby 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, vyšel ze závažnosti jednání žalobce, vzal v úvahu, že po celou dobu řízení spolupracoval, tuto dobu považoval za adekvátní s ohledem na individuální okolnosti případu, otázku zavinění nepovažoval za rozhodnou. Na podkladě závazného stanoviska ohledně nemožnosti vycestování rozhodl, že vycestování do domovského státu není možné, podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zařadil žalobce do informačního systému smluvních států.
15. Žalobce podal dne 22. 8. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 21. 11. 2022 shledal, že správní orgán I. stupně učinil správná skutková zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, právní kvalifikace vytýkaného jednání je rovněž správná, poukázal zejména na zjištění učiněná na základě výslechu žalobce. K námitkám žalobce uvedl, že doba neoprávněného pobytu na území byla určena správně, žalobce vstoupil na území

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

schengenského prostoru dne 17. 4. 2021, do ČR přicestoval tentýž den, což uvedl při svém výsledku, přicestoval jako držitel biometrického ukrajinského pasu a českého víza typu C za účelem zaměstnání s platností od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021, počátek doby neoprávněného pobytu tj. den 16. 7. 2021 byl rovněž určen správně, z cestovního pasu a tvrzení žalobce vyplývá, že se jednalo o pobyt nepřetržitý. Shrnutí, že cizinec vstoupil na území dne 17. 4. 2021 a již nevystoupil, od té doby zde mohl pobývat po dobu 90 dnů, daná doba uplynula dne 15. 7. 2021, překročil oprávněný pobyt o 9 dnů, od 16. 7. 2021 do 24. 7. 2021 zde tudíž pobýval neoprávněně, doba 90 dnů byla překročena. Odkázal na Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1806 (dále jen „Nařízení č. 2018/1806“) a Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2016/399, která stanoví pravidla pobytu 90 dnů ve 180denním období, ať už jde o pobyt na základě víza či bez této povinnosti, doba 90 dnů je maximální. Poukázal na to, že válka na Ukrajině začala až dne 24. 2. 2022 a žalobce v ČR pobýval neoprávněně již od 16. 7. 2021, rozhodnutí je však nyní nevykonatelné pro překážku ve vycestování, po jejím odpadnutí bude vydáno nové rozhodnutí ohledně doby k vycestování, teprve poté bude rozhodnutí vykonatelné. Nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce neshledal, nebyl tedy dán ani důvod pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců, o povinnosti opustit území, přičemž skutková podstata dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla naplněna, od správního vyhoštění nelze upustit. K době správního vyhoštění v délce 12 měsíců nezaujal žádné výhrady, prvostupňové rozhodnutí považoval za souladné se zákonem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Při ústním jednání dne 13. 1. 2023 žalobce setrval na svém stanovisku, dle kterého nebylo prokázáno, že se nacházel na území ČR nelegálně, dále poukazoval na zásadní změnu situace na Ukrajině po 24. 2. 2022, kdy došlo k vypuknutí ozbrojeného konfliktu, nicméně připustil, že v rozhodnutí je uvedeno, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování. Žalovaný se z ústního jednání omluvil.
19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* (odst. 1) *Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2)

21. Soud neshledal důvodnou námitku o tom, že nebylo dostatečně prokázáno, že by se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Součástí správního spisu je úřední záznam ze dne 24. 7. 2021 č.j. KRPA-190748-2/ČJ-2021-0022, dle kterého měl žalobce v jeho biometrickém cestovním pase otisknuto vstupní razítko do schengenského prostoru dne 17. 4. 2021 a české vízum typu C multi platné od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021, výjezdní razítko nebylo vyznačeno, dle lustrace v CIS bylo žalobci vydáno Českou republikou vízum typu C, M – více vstupů, platné od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021. Žalobce shodně s tím ve správním řízení vypověděl, že dne 17. 4. 2021 přicestoval do schengenského prostoru i do České republiky a dále zde setrval na udané adrese, cestoval přes maďarský hraniční přechod na základě výše uvedeného víza typu C platného od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021, přicestoval za prací, je si vědom, že zde byl oprávněn pobývat do 15. 7. 2021, překročil dobu svého oprávněného pobytu. Lustrací v příslušných evidencích nebylo zjištěno žádné platné pobytové oprávnění žalobce. Takto zjištěný skutkový stav je v souladu s požadavky dle ust. § 3 správního řádu, neboť není důvodná pochybnost, že žalobce na území ČR vstoupil dne 17. 4. 2021 a od té doby zde setrval až do 24. 7. 2021, kdy byl zajištěn správním orgánem. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly, a to ani v odvolání, ani v žalobě. Žalobce pouze obecně popírá, že by se od 17. 4. 2021 na území ČR zdržoval nepřetržitě, neuvádí však k tomu svojí verzi událostí ani nenabízí důkazy, to k vyvrácení správnosti závěru správních orgánů nestačí, když důkazy jimi shromážděné jsou ve shodě.
22. Není správná ani úvaha žalobce, že po skončení platnosti jeho víza uděleného na období od 12. 4. 2021 do 10. 7. 2021 se mohl na území ČR dále zdržovat na základě ukrajinského biometrického pasu. Z čl. 6 odst. 1 Nařízení evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 9. 3. 2016 č. 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), v platném znění (dále jen „Nařízení 2016/399“), ve spojení s čl. 4 Nařízení evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 14. 11. 2018 č. 2018/1806 vyplývá, že státní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II (včetně státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrických cestovních pasů) jsou osvobozeni od vízové povinnosti pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Avšak skutečnost, že žalobce byl držitelem víza typu C (sezónní) uděleného na 90 dnů, neznamena, že by žalobci po jeho vypršení počala běžet další 90-denní lhůta, ve které by byl oprávněn pobývat na území ČR již pouze na základě biometrického cestovního pasu. Doba možného pobytu 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů (kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu) ve smyslu čl. 6 odst. 1 Nařízení 2016/399 je totiž dobou maximální bez ohledu na to, zda se jedná o pobyt na základě uděleného víza či pobyt pouze na základě biometrického cestovního pasu v případě udělené výjimky, tyto doby nelze počítat a příslušnou dobu 90 dnů překračovat. Jedinou možností by bylo udělení jiného pobytového oprávnění žalobci pro období po vypršení platnosti jeho víza, k tomu však v daném případě nedošlo.
23. Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2019, č.j. 3 Azs 109/2018-25, ve kterém k čl. 6 odst. 1 Nařízení 2016/399 shledal, že: „*Okolnost,*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zda je cizinec od vízové povinnosti osvobozen, se tedy nijak nedotýká maximální přípustné doby pobytu 90 dní v období 180 dní, která vyplývá z uvozující věty čl. 6 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu. K opačnému výkladu nenabízí prostor ani nařízení EU č. 2017/850, kterým bylo upuštěno od vízové povinnosti pro držitele ukrajinských biometrických pasů (nelze z něj dovodit, že se u stávajících pobytů na základě uděleného víza přerušuje dosavadní 180 denní lhůta a začíná běžet nová, odvíjející se ode dne vstupu na území EU na základě bezvízového styku). Lze tedy uzavřít, že odpadnutím vízové povinnosti u státních příslušníků třetích zemí nezanikají ostatní regulativy vstupu a pobytu, a nadále pro ně mj. platí, že délka jejich pobytu nesmí během období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu přesáhnout v souhrnu 90 dní.“ Žalovaný tak došel ke správnému závěru, dle kterého žalobce od 16. 7. 2021 do 24. 7. 2021 pobýval v České republice neoprávněně, skutečnost, že žalobce byl držitelem biometrického cestovního pasu Ukrajiny, již v tomto období nepředstavovala podklad pro oprávněnost pobytu žalobce, jiným oprávněním pak žalobce nedisponoval.

24. Dle konstantní judikatury správních soudů pak aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny. Žalobce uvedl, že je svobodný, bezdětný, k České republice neměl žádné osobní či jiné vazby, veškerá jeho rodina pobývala na Ukrajině, kam se žalobce zamýšlel vrátit. Ani v žalobě neuvedl žádnou konkrétní okolnost, ze které by bylo možné dovodit, že by napadené rozhodnutí mohlo představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
25. Na tom nic nemění ani skutečnost, že dne 24. 2. 2022 došlo k vypuknutí ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Neoprávněný pobyt žalobce totiž trval v období od 16. 7. 2021 do 24. 7. 2021, tedy mnohem dříve, než k počátku mezinárodního ozbrojeného konfliktu v současném rozsahu došlo, skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím byla naplněna. Skutečnost, že Ukrajina se nyní nachází ve stavu výše uvedeného válečného konfliktu, správní orgány adekvátně reflektovaly tím, že v rozhodnutí ukládajícím správní vyhoštění určily, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nestanovily dobu určenou k vycestování, a tedy předmětné rozhodnutí není dosud vykonatelné.
26. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

27. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Soud má za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní, a to rovněž s ohledem na délku neoprávněného jednání, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců).
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.